

Ignoroval ji, skopnul si z nohou zaprášené tenisky, skrz potopené posunovačky vklouzl do sluncem vyhřátého obýváku a pak už nakvašeně dusal do schodů.

Světлана se vždycky chovala, jako by všechno věděla nejlíp. Nastěhovala se k nim sotva před pár měsíci a už mu celkem parádně lezla na nervy. I když ještě ne víc než jeho máma a s tou poslední dobou komunikoval už jen přes mobil.

Ve svém pokoji sebou Oliver hodil na postel a zakryl si oči předloktím.

Náhodné překlopení myšlenek k jeho drahé matce ho naštválo ještě víc. Po té šílené scéně, kterou mu při jejich posledním osobním setkání předvedla přímo ve škole, naprosto souhlasil se svým do macechy slepě zabouchnutým tátou. I když jen v duchu a nahlas by to nikdy neřekl – jeho matka byla sobecká kráva.

Ještě když byli rodiče svoji, tak si z počátku myslel, že jejich hádky jsou hlavně tátova vina. Moc času doma netrávil a Oliverovi připadalo, že je máma na všechno sama a prostě to nezvládá. Dokud její pití nepřesáhlo únosnou míru a ona nezačala ječet i po něm a ségre. Nakonec jim dokonce sebrala peníze z brigády – jen aby si mohla dojít koupit další flašku.

Jeho sestra Hedvika přešla na tátovu stranu jako první. Netrvalo dlouho a Oliver se k ní přidal. Nemohl jinak, když se jim táta hroutil před očima vyčerpáním, zatímco matka si jen válela šunky u přiblblých seriálů.

S hlavou plnou nepříjemných vzpomínek se pracně vyhrabal na nohy a raději se uvelebil do židle před počítačem. Nutně se potřeboval soustředit na cokoli jiného...

≈

Oliver sebou trhl, když mu na rameno dopadla těžká ruka, a prudce vyjel z dráhy. Roztěkaně pozastavil závod a stáhl si sluchátka z uší.

„Zase to máš moc nahlas, klepal jsem,“ mračil se na něj z výšky svých dvou metrů táta.

„Ahoj, tati, taky tě rád vidím,“ zašklebil se na něj.

Hlava jejich polovičaté rodiny s potřesením dosedla na okraj jeho postele. Otec už zjevně stihnul i sprchu, vznášel se kolem něj oblak kolínské. Ale jinak vypadal hrozně utahaně. Oliver doufal, že si přinejmenším na neděli vzal volno.

„Máš aspoň hotové všechno do školy?“

„Jasně, že jo,“ přisvědčil okamžitě.

„A co ta pětka z češtiny?“ nedal se táta odbýt jen tak. „Navíc takhle před přijímačkami...“

„Našprtám to a nechám se prozkoušet,“ slíbil lehkomyšlně a víc myšlenek škole věnovat nehodlal. To byla starost pondělního Olivera.

„Hmm, tak dobře.“ Táta svařtil čelo, jako to dělal pokaždé, když se chystal říct něco nepříjemného. „Prý jsi nechtěl pomáhat na zahradě.“

Málem si otráveně odrkl a zarazil se jen v poslední vteřině. Macecha si samozřejmě stěžovala – jak jinak. Radši se otočil zpátky k monitoru, aby táta neviděl jeho výraz.

„Dělám podle ní všechno špatně, tak co bych se snažil.“

„Světлана to tak určitě nemyslela...“ nadechl se k obraně partnerky otec.

„Tak si jí tam zkus někdy pomáhat ty!“

Táta sebou trhnul a Olivera hned zamrzelo, že se neudržel.

Světлана jako kosmetička jejich rodinný rozpočet zrovna nevylepšila. Otec makal na stavbách od rána do večera, jen aby utáhl hypotéku a jejich školné. Většinou i o sobotách, a když už měl volno, tak se obvykle neurval z dílny nebo lítal kolem baráku. Nebylo fér mu vyčítat, že neměl čas na všechno.

„Trochu respektu, synu,“ ozval se otec tak ostře, že se mu nějaká omluva okamžitě vykourila z hlavy. „Buď se budeš víc snažit, nebo žádný počítač, rozuměno?“